

עין משפט נר מצוה

שבעת ימים פרק ראשון יומא

מסורת הש"ס

(א) פסחים סה. (ב) (אמר).
(ג) דמאי פ"ב מ"ד. (ד) (ג"ל)
(ה) (לכ"ג). (ו) (דליתא)
במשבר שני פ"ג מ"ח
ויבטלו ה"ס פסחים פ"ג.
(ז) (שולחן).

גליון הש"ס
ה"ה ד"ה ד"א וכו'
ל"בבבב פ"הר"רין ש"הית'
ב"ג"ה. ע"ן לקמן דף ע"א
מ"ס' ד"ה ת"ן:
ב"א"ר וכו' ש"אן י"ש"ם
ב"ה. ע"י ח"פ' סוכה דף מ"ג
פ"ג ח"פ' ד"ה ש"ס"ן:

מוסף רש"י
בשלמא ראשון שמא
שלישי. ויפ"ר ל"בבב
למפוקי ש"מ ע"ב"ר י"א
י"מ ה"ה. ד"ה וד"ה ש"פ"ר
ד"מ. ד"ל מ"ה ש"מ"ה
ה"ה ר"ש"ן א"ן נ"ק
ל"ס ול"ג"ה ש"ל י"ב"ה
ו"ש"ל י"מ"ט כ"מ"ס ש"ן
ה"ה ל"ח"ה (ק"ו"ש"ן ס"ג).

תוס' ישנים
ש"ש"י א"ס למ"ד ש"ש"י
ל"ש"י א"ר כ"כ ח"מ"ר
א"ל ל"מ"ד ע"ל ש"ש"י
ח"ק"ן ל"ש"י ש"ט"ר:
ש"נ"ת"ן ע"ה מ"מ"ן
ש"ט"ן ע"ה מ"מ"ן
ל"כ"ו"ה ש"ט"ן מ"מ"ן
ל"מ"ל"ט ב"ת ש"מ"ו"ל" וכו'
כ"ן פ"י כ"ק"ט"ר"ס א"ן
נ"ח"ה ש"ר"י ת"ן ע"מ"ן
ה"י כ"ה"ס ג"מ"ל"ס א"ל
ל"מ"ל"י כ"מ"ל" ד"ד ה"ה י"ה
ד"מ"ר"ן לק"מ ד"ף י"ח.
ה"ק"ה"ל ד"מ"ר"י ע"מ"ל ל"ה
מ"מ"ל" א"ן ו"ה ח"מ"ן ש"ל
ב"ת ש"מ"ו"ל" ד"ק"ו"ש"ן פ'
ה"מ"ר"ן ד"ף ט"ו א"ל א"ר
ה"י ל"ש"ן ד"כ"ו"ה ד"ק"ה"ר
ל"ר"י כ"ה"ו"ה ק"מ"ר:

(א) ג"ל ה"ה"ס

זוה פרישתו לקדושה. ליכנס למחנה שכינה ולא יהא לנו זחה עליו ויהא נגדל מכל קלות ראש שחלה עליו אימנה בהדלתו מן הכבוד: וזה פרישתו לטהרה. להחמיר בטהרתו מפני קל שיעשין בו לטמא בו ביום להטבילו להוליאו מלגן של זדוקים לך החמירו בטהרתו שלך יהא אדם נוגע בו: **הא איכא נמי האי.** שזה מוין עליו כל שבעה זחה אין מוין עליו כל שבעה: **בשלמא.** יוס ראשון מוין עליו שמה היום יוס שלישי לטומאתו וכן שני וכן שלישי שמה שעה אחת קודם פרישתו נטמא: **חמישי שמה שביעי.** שמה היה הראשון לפרישה שלישי לטומאה נמלא החמישי שביעי וכן שני וכן שביעי: **אלא רביעי.** אמאי מוין עליה לא בשלישי איכא לספוקי דהא משפירש לא נטמא צמת ולא בשביעי איכא לספוקי ש"מ היה שביעי לטומאתו הכי יוס אחד לפני פרישתו שלישי לטומאה נמלא שלך היה בשלישי והוא שביעי צמא שלישי אינו כלום: **ולא אימא דמסרמי** מפרשין ליה: **ואע"ג** דלא הו רביעי שלו בשבת ונמאלת האחתו בטלה שני ימי: **דכידון פליא מילתא.** שאין זמנה קדושה: **דינפרמי רביעי** שלו **שבת.** ולא יפסקו היומי אלא יוס אחד: **פרהדרין.** מתוך שכה"ל **לשבת בלוטוי.** לשון ש"ס כן היתה נקראת לשבת ש"ס: **כחלה.** כל ימי שמעון הזדקק שהארץ ימים היו קוראין אותה לשבת בלוטוי: **מסוך שנותין ממון לכהונה.** מתוך שכה"ל בית שני היו עומדין ע"י ממון שנותין על כהונה גדולה למלכי בית השמונאי: **מחליפין אושה כל י"ב חדש.** כלומר שרשעים היו ולא היו מויליין שנתן ומעמידים אחר מחמיו וכל כהן המתחדש זה סוחר אותה בזונה בנין נאה מן הראשון שמהא קרייה על שמו ונמאל מחלפת כל שנה ושהנה: **כפרהדרין הללו.** שמהלך מחלפת בכל שנה ושנה חזרו לקרות לשבת פרהדרין: **הנחמוסין.** הלוקחין תבואה מעם הארץ למכור פת לשוק לא חייבו עליהן להעלות מעשר שני של דמאי לירושלים אלא תרומת מעשר שהוא אחד ממאה וחלה יתן לכהן אבל ומעשר ראשון ומעשר עני מפרשין אותן ואין נוטנים ונחתום חזר עסקין ומתוך שהוא רגיל למכור כל שעה הקילו עליו שאינו לרין להפריש עליו מעשר שני של דמאי לעלות לירושלים [ואן] (ד' לפדות: לפי

זוה פרישתו לקדושה ואחיו הבהנים נוגעין בו וזה פרישתו לטהרה ואין אחיו הבהנים נוגעין בו כמאן או ר"מ או רבי יוסי דאי ר' חנינא סגן הבהנים הא איכא נמי הא מתקף לה רבי יוסי רב רבי חנינא בשלמא ראשון שמוא שלישי שני שמוא שביעי ששי שמוא שביעי שביעי שמוא שביעי אלא רביעי למה לי בשביעי איכא לספוקי ולא בשלישי איכא לספוקי ולא בשביעי מי איכא והא קיימא לן הרהואה שבות ואינה רוחה את השבת אלא מאי אית לך למימר שבעה לבר משבת הכא נמי שבעה לבר מרביעי אמור רבא הלכך כהן גדול ביום הכפורים דלא בדידן תליא מילתא אלא בקביעא דירחא תליא מילתא בתלתא בתשרי בעי לאפרושי וכל אימת דמתרמי תלתא בתשרי מפרשינן ליה אבל כהן השורף את הפרה דבדידן תליא מילתא מפרשינן ליה רב רביעי בשבת כי היכי דנתרמי רביעי שלו בשבת: **ללשכת פרהדרין וכו'.** תניא רבי יהודה וכו' לשכת פרהדרין היתה והלא לשכת בלוטוי היתה אלא בתחלה היו קורין אותה לשכת בלוטוי ומתוך שנותנין עליו כהונה לכהונה ומחליפין אותה כל שנים עשר חודש כפרהדרין הללו שמחליפין אותם כל שנים עשר חודש לפיכך היו קוראין אותה לשכת פרהדרין תנן התם הנחמוסין לא חייבו אותן חכמים להפריש אלא תרומת מעשר וחלה בשלמא תרומה גדולה לא דתניא לפי

לשכת פרהדרין: **הנחמוסין.** הלוקחין תבואה מעם הארץ למכור פת לשוק לא חייבו עליהן להעלות מעשר שני של דמאי לירושלים אלא תרומת מעשר שהוא אחד ממאה וחלה יתן לכהן אבל ומעשר ראשון ומעשר עני מפרשין אותן ואין נוטנים ונחתום חזר עסקין ומתוך שהוא רגיל למכור כל שעה הקילו עליו שאינו לרין להפריש עליו מעשר שני של דמאי לעלות לירושלים [ואן] (ד' לפדות: לפי

לשכת פרהדרין: **הנחמוסין.** הלוקחין תבואה מעם הארץ למכור פת לשוק לא חייבו עליהן להעלות מעשר שני של דמאי לירושלים אלא תרומת מעשר שהוא אחד ממאה וחלה יתן לכהן אבל ומעשר ראשון ומעשר עני מפרשין אותן ואין נוטנים ונחתום חזר עסקין ומתוך שהוא רגיל למכור כל שעה הקילו עליו שאינו לרין להפריש עליו מעשר שני של דמאי לעלות לירושלים [ואן] (ד' לפדות: לפי

והא דקאמר התם והוא הטעם על הטעם למה לי אלטרין סד"א שלישי למעוטי שני שביעי למעוטי שני דקא ממוטע ימי טהרה אבל איכא דעבד ברביעי ובשמיני אימא שפיר דמי קמ"ל יש לפרש אפילו למ"ד אין הוא בומנה מזה ולא או קאמר ברביעי או בשמיני כלומר

שזה פרישתו לקדושה ואחיו הבהנים נוגעין בו וזה פרישתו לטהרה ואין אחיו הבהנים נוגעין בו כמאן או ר"מ או רבי יוסי דאי ר' חנינא סגן הבהנים הא איכא נמי הא מתקף לה רבי יוסי רב רבי חנינא בשלמא ראשון שמוא שלישי שני שמוא שביעי ששי שמוא שביעי שביעי שמוא שביעי אלא רביעי למה לי בשביעי איכא לספוקי ולא בשלישי איכא לספוקי ולא בשביעי מי איכא והא קיימא לן הרהואה שבות ואינה רוחה את השבת אלא מאי אית לך למימר שבעה לבר משבת הכא נמי שבעה לבר מרביעי אמור רבא הלכך כהן גדול ביום הכפורים דלא בדידן תליא מילתא אלא בקביעא דירחא תליא מילתא בתלתא בתשרי בעי לאפרושי וכל אימת דמתרמי תלתא בתשרי מפרשינן ליה אבל כהן השורף את הפרה דבדידן תליא מילתא מפרשינן ליה רב רביעי בשבת כי היכי דנתרמי רביעי שלו בשבת: **ללשכת פרהדרין וכו'.** תניא רבי יהודה וכו' לשכת פרהדרין היתה והלא לשכת בלוטוי היתה אלא בתחלה היו קורין אותה לשכת בלוטוי ומתוך שנותנין עליו כהונה לכהונה ומחליפין אותה כל שנים עשר חודש כפרהדרין הללו שמחליפין אותם כל שנים עשר חודש לפיכך היו קוראין אותה לשכת פרהדרין תנן התם הנחמוסין לא חייבו אותן חכמים להפריש אלא תרומת מעשר וחלה בשלמא תרומה גדולה לא דתניא לפי

דאי ר' חנינא סגן הבהנים הא איכא נמי הא. תימה לי אכתי איכא נמי גזי פורש ללשכת פרהדרין וזה פורש ללשכה שעל פני הכירה י"ל דלא קא תשיב אלא מילתא דחשיבותא שיש מעלה בזה מצוה אלמא מה שזה פורש ללשכה זו וזה פורש ללשכה זו לא מילתא דחשיבותא הוא נהאי טפי מנחאי אי נמי ג"ל לפרש דמ"י מילי קחשיב שזה פרישתו לקדושה דהיינו ללשכת פרהדרין שהיתה צנויה נקודש ואפילו את"ל סתול דאי לא הכי הא אין ישיבה צעורה וכו' שאין ישיבה נה לומר לא היו פרישתו לקדושה יש לומר אפ"י כיון דהיתה צנויה נקודש נסמון לעודה קרי ליה שפיר פרישה לקדושה וזה פרישתו לטהרה ללשכה שעל פני הכירה העומדת כהר הבית שאין בו קדושה יותר מירושלים אלא טעור יותר שבו ועל קרי וכל מי שטומאה יואה מגופו אין נכנסין לו יש מפרשין ללשכת פרהדרין היתה פתוחה לקודש ואע"ג דא"כ קדש הוא אין ישיבין עליו יש לומר כיון שצנויה בחול ופתוחה לקדש ונתי דמוכה קדש לענין אכילת קדשי קדשים כדמשמע בלחזו מקומן (ובמ"ס דף נ"ג.) מיהו מותר ליטב בה ולשן בה דלא קדשה לגמרי כקדושת עורה דהא אמר שפרק אחריו מקומן (ושם) דאין חייבין עליהן כרת טמאים לישב ולשן בהם ועוד איכא צנייהו מילתא אחריתי שזה אחיו הכהנים נוגעין בו וזה אין אחיו הכהנים נוגעין בו ולא נהירא כדמשמע לקמן בשלישי פ"ב ודף כה. ושם גבי זקן יושב במערכה דאין ישיבה בלשכות הנוטיות בחול ופתוחות לקדש:

תנן התם הנחמוסין לא חייבו אותם להפריש אלא תרומת מעשר וחלה וה"ה. בפ"ג דמסכת דמאי פריך בירושלמי תמן (פ"ה) מינן הלוקח מנחתום כ"ד מעשר נוטל כדי תרומת מעשר וחלה וכו' והכא את אמר הלוקח מפרש וכה את אמר נחתום מפרש ר' יונה אמר איתפלגון ר' יוחנן ור"א חד אמר כן בעושה בטהרה כאן בעושה בטומאה נראה לפרש מתני' דהכא נחתום עם הארץ העושה בטהרה שאוכר גבל חזר לעשות לו חלתו בטהרה הלכך כיון דטרה כולי האי סמכין עליה נמי דודאי תקנה ואין לרין הלוקח ממנו להפריש והיה מתני' דמחייב ללוקח להפריש מיירי נחתום עם הארץ דלא מפרש ומד אמר כאן במדה דקה כאן במדה גסה ולא ידעין מאן אמר דא ומאן אמר דא וכו' ומפרש התם אמתניתין אחריתי טעמא דחילוקא דבין גסה לדקה משום חניקותא שלא יאכלו טבל בשם רבי יוחנן מדה דקה הואיל והמוכר משתכר הוא מפרש מדה גסה לוקח משתכר לוקח מפרש ופרין התם וקשיא על דרבי יוחנן אס בעושה בטהרה יפריש על הכל פ"י אפילו מעשר שני ונסקוה לירושלים ומשני דבין הוא שלא יפריש כלום שאין מוסרין ודאי לעם הארץ כלומר דאפילו ודאי דאיכא למימר דעם הארץ יעשרנו אפי' הכי לא סמכין עליה דחיישין דילמא לא מתקן ליה והיינו דקאמר אין מוסרין אפי' ודאי לעם הארץ דוקא אבל למחר שרי ומתניתין נחתום חזר שמוכר למחר עסקין וא"כ דבין הוא דהנחתום לא יפריש לכל הפחות מעשר שני משום דטריחא מילתא ונמון דטריחא מילתא טובא לאסוקיה לירושלים פטורים הנחתומין מהלפריש מעשר שני משום דטריחא מילתא ומתוך שפרישתו הללו חונטין אותן וכו' מיהו חזר הלוקח מהם מפרש מעשר שני ומעלהו ואוכלו בירושלם ואין לפרש שאין מוסרין ודאי לעם הארץ אבל דמאי מוסרין דהא לימא דכעריבין בפ' בכל מערבין (דף ל"ג.) מוכח דאין מוסרין דמאי לעם הארץ גבי עם הארץ שאמר למחר ק"י לאגודה של ירק וכו' המוכר את הספיה וכו' דף פ"ה.) גבי הלוקח ירק מן השוק וכו' ובפ"ק דחולין (דף נ"ג.) הנותן לחמיו מעשר את שהוא נתן לה ואת שהוא נטל הימנה ומקשה ונמי על דרבי אלעזר אס במדה דקה יפריש על הכל ולא משני מדי לפי שכבר תירץ לר' יוחנן והוא הדן לר' אלעזר ובירוש'

(א) ודכ"י ר"טו א"ל מ"ו ס"ס
לפ"ט ס"ה שפ"ל"ג כ"כ וכו'
ג"ל ו"ס ג"ל ל"מ"ט ל"ס
ה"ש"י פ"ר"ש"י ש"ש"י
ל"מ"ל"ט א"ה ה"ל"י ל"ט"ה
ה"י כ"ס א"ה ק"ה פ"ר"ש"י
ו"כ"י ש"ל א"ה ו"ס כ"ל"ג.)